

N:o 46.

Af Herr G. Bolin: Angående upphäfvande af den frälseränteeigare tillkommande lösningsrätt till frälseränteskattehemman.

I den trakt, som jag har den äran att representera, likasom äfven i flera andra delar af landet finnes en stor mängd s. k. frälseränteskattehemman, hvilkas egare jemlikt lag och gällande författningar äro skyldige att utgöra sin hemmansränta till en enskild man, den s. k. frälseränteeigaren; men dermed följer jemväl en annan skyldighet, som är mycket betungande och orättvis, nemligen den att köpare af ett sådant hemman, så framt han ej är med säljaren nära beslägtad, är skyldig att hembjuda köpet till frälseränteeigaren. Det är ofta en stor olägenhet för köparen, att sålunda frälseränteeigaren löser sig till hemmanet, emedan det ej sällan händer att en hemmansegare i en by köpt en mindre del i samma hemmansnummer, som har egor gränsande till hans egna, och då han vill fullfölja sin afsigt att sammanslå den af honom förut egda och den sålunda tillköpta hemmansdelen, kommer frälseränteeigaren emellan och begagnar sin lösningsrätt. Jag har mig bekant att, för att förekomma det hemmansdelar sålunda skola af frälseränteeigarne inlösas, säljare först till den tillämnade köparen försålt all till hemmanet hörande skog till afverkning på femtio år samt låtit den sistnämnde inteckna kontraktet och sedermera uppgjort köp om hemmanet i sin helhet, hvilket frälseränteeigaren, sedan skogen sålunda blifvit fränsåld, icke velat inlösa. Tydligt är ju att om ett sådant förfaringsätt blifver vanligt, den största frestelse till skogssköfving uppkommer; ett sådant afverkningskontrakt kan äfven emot säljarens vilja af köparen missbrukas och lända hemmanet till största skada.

Då sålunda, enligt min åsigt, borttagandet af den frälseränteeigaren nu tillkommande lösningsrätt är endast en gärd af rättvisa mot den allmoge, som sedan urminnes tider brukat dessa hemman, utan att ega full frihet att dem

försälja, torde det ej nu vara för tidigt att en lagändring i detta afseende af Riksdagen beslutes; och får jag därför för min del vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta det 4 Kap. 5 § Jordabalken jemte alla dertill hörande författningar måtte upphävas.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1875.

G. Bolin,
från Upsala län.

N:o 47.

Af Herr A. Johansson från Jönköpings län: Angående förändrad lydelse af 43 § 3 mom. i Kongl. förordningen den 9 Juni 1871 angående fattigvården.

Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 9 Juni 1871 angående fattigvården stadgar visserligen tillbörligt ansvar för obehörigt betlande och berättigar fattigvårdsstyrelse och af denna utsedd tillsyningsman att obehörig betlare till stadgadt ansvar befordra; men som 43 § 3 mom. innehåller, att "der fattigvårdsstyrelse enligt 40 § 2 mom. låter afföra anhållen betlare till Konungens Befallningshafvande, bestrides kostnaden därför af fattigvårdssamhället", så få de från landshöfdingeresidensen mera aflägsna socknarne vidkännas så stor